

Un cop de timó a la Costa Brava

L'estiu passat ha resultat especialment lamentable per a la història de la Costa Brava. Va començar amb el descobriment dels amagatalls de droga que l'acreditaven com el paradís del narcotràfic, i ha acabat amb una aspra i generalitzada polèmica entorn de la seva progressiva degradació turística. Al llarg de la temporada, s'han fet sentir sovint les queixes de la població i les crides municipals a favor d'una major seguretat ciutadana, perquè els fets delictius han estat a l'ordre del dia, a vegades amb conseqüències dramàtiques com les que van envoltar la mort d'un comerciant de Platja d'Aro. I a tot això cal afegir-hi —perquè enguany s'ha fet palpable d'una manera especialment colpidora— la manifesta insuficiència de moltes infraestructures i de molts serveis públics per donar abast a les necessitats mínimes derivades de la massiva aflluència de visitants.

Amb aquest patètic teló de fons ha aparegut, per fi, la versió catalana de la Bíblia d'Yvette Barbaza sobre el paisatge humà de la Costa Brava, el testimoni més lúcid i més desapropiat sobre els perills que fa vint anys ja assetjaven el litoral i que finalment l'han envaït. En el pròleg de la nova edició, l'autora lamenta que ningú no fes cas aleshores dels seus advertiments sobre el previsible desgavell, i constata que "l'esquer del profit va prevaler finalment sobre el seny" amb tristos resultats, entre els quals la geògrafa destaca "l'empitjorament ràpid de la qualitat dels serveis i de la categoria dels turistes". El que pietosament no diu la professora francesa és que aquests dos empitjoraments van inevitablement aparellats, perquè a una oferta degradada correspon, com a lògica contrapartida, una demanda igualment degradada. El que pietosament no diu és que hem acabat per tenir el tipus de turistes i de turisme que ens corresponia: el que ens hem guanyat a pols amb la inconsciència i la irracionalitat de les nostres pròpies accions.

Els nostres mals, però, no s'acaben aquí. Perquè, no contents amb haver forçat i fet inevitable la vinguda del turisme barat, encara ens dediquem irresponsablement a fer créixer l'oferta i ens posem així en una situació cada cop més difícil per poder decidir sobre les característiques dels nostres futurs estadants. Aquest és un fet que també s'ha revelat amb tota cruïda en el decurs dels últims mesos.

Algunes veus assenyades que s'han fet sentir durant l'estiu han demanat un cop de timó que encamini la navegació de la Costa Brava per camins de veritable futur: limitació de la creació indiscriminada d'hotels; control de les urbanitzacions i dels allotjaments que sorgeixen arbitràriament segons els interessos privats i contra l'interès públic; estabilització general del creixement turístic; reconversió econòmica de la zona amb estímuls per al altres sectors; millora de la qualitat i de la professionalitat dels serveis; rigor en la planificació i en la gestió del territori... Des d'aquí ens voldríem afegir modestament a aquestes veus i reclamar també un cop de timó donat alhora, en un esforç conjunt, pels poders públics i pel sector privat. Qui sap si es tracta de l'última oportunitat que ens resta per salvar l'espai físic, econòmic, cultural i social de la Costa Brava i per fer d'ella un indret d'estada i d'acollida que acrediti al màxim les nostres capacitats creadores sense cap minva de la identitat i de la dignitat col·lectives.